

WAANIDEE
Karin Hazendonk

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, september 2017

© 2017 LetterRijn

Auteur: Karin Hazendonk

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Foto auteur: Yvonne Tak - Van Os

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918753-9-7

Wat we vandaag de toekomst noemen, kan morgen
werkelijkheid zijn.

1

1972

Zomervakantie

De elfjarige Victor Bronckhorst zat samen met zijn opa aan de waterkant, alert op iedere beweging die de rode dobber in het water maakte.

Met een schuin oog keek hij naar het gezicht van zijn opa. Wat hij zag was een oudere versie van zichzelf. Iedereen sprak er altijd zijn verbazing over uit: *jij bent precies je opa*. Pas nu viel het hem echt op. Ze hadden dezelfde kleur ogen, rechte neus en dunne lippen. Het verschil was dat bij zijn opa een kleine snor de bovenlip sierde en bij hem alleen zweetdruppeltjes, veroorzaakt door de warme zon die op zijn gezicht scheen.

Traditiegetrouw verbleef hij de eerste twee weken van de zomervakantie bij opa en oma om aansluitend met zijn ouders naar een v Noord te vliegen. Stiekem hoopte Victor erop dat er iets met zijn ouders zou gebeuren zodat hij niet mee hoefde op vakantie. Iets ergs hoefde niet, een beetje erg was voldoende. Genoeg om de reis naar het land met de onuitspreekbare naam te kunnen overslaan. Het liefst zou hij de hele vakantie vissen met opa.

Oma ging nooit mee vissen. Zij zorgde voor boterhammen, koffie voor opa en limonade voor hem. Rode was het vandaag, de allerlekkerste. Dat had hij al gezien in de grote koelbox die opa had meege-sleept naar hun favoriete visplekje.

Als ze straks rond een uur of vier thuiskwamen, dan rook het huis vast weer naar gekookte groente, vlees dat in de grote zwarte pan sud-derde en zelfgemaakte appelmoes met kaneel.

Voor het eten moest hij van oma altijd eerst onder de douche. Hoewel de badkamer in niets leek op de enorme ruimte die hij thuis gewend was, genoot hij altijd van de lauwwarme straal die op zijn rug kletterde. Bij oma mochten de tegels nat worden en zij stond niet, zo-als zijn moeder altijd wel deed, met een afkeurende blik op haar ge-zicht in de deuropening van de badkamer als hij weer eens te veel had

gespetterd. Van oma kreeg hij dan vaak een speelse tik op zijn natte billen, terwijl ze hem aanspoorde om zich snel af te drogen en aan te kleden. Ze had de tafel al gedekt staan. Dat de stevige hand van oma soms hard aankwam, had hij er graag voor over. Hij deed alles voor haar gulle lach en de pretlichtjes in haar ogen.

‘Wat zit jij voor je uit te grijnzen,’ rukte opa hem uit zijn gedachten.

Victor voelde een warme blos over zijn wangen kruipen. Betrapt op de gedachte aan de hand van oma op zijn naakte huid. ‘Niets,’ schudde hij ontkennend zijn hoofd. ‘Het is zeker te warm voor de vissen. Ze willen slecht bijten,’ veranderde hij snel van onderwerp om onder de aandachtige blik van zijn opa uit te komen.

‘Wil je ermee stoppen?’ vroeg opa.

Victor schudde opnieuw zijn hoofd. ‘Nee, ik vind het fijn hier. Opa ... is het raar dat ik niet met papa en mama op vakantie wil. Dat ik eigenlijk veel liever hier zou blijven. Voor altijd?’

‘Dat is een moeilijke vraag, jongen,’ antwoordde opa. ‘Weet je ook waarom je liever hier wilt zijn?’

Victor knikte. ‘Omdat ze thuis nooit tijd voor me hebben. Omdat ik altijd te veel herrie maak waardoor mama hoofdpijn krijgt. Papa is alleen met de zaak bezig, ook ’s avonds. Als ik hem om hulp vraag bij mijn huiswerk, stuurt hij me weg. Geen tijd voor die onzin, zegt hij dan. Er zijn zoveel avonden dat ze weg moeten. Dan heeft mama nooit hoofdpijn. Oppas komt er niet meer, daar ben ik volgens mama te oud voor. Soms vind ik het eng om alleen thuis te zijn, maar als ik op mijn kamer met het licht aan in slaap val, krijg ik de volgende ochtend op mijn kop dat ik stroom verspil.’ Victor haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat ze me liever niet hadden gehad.’

Opa gaf geen antwoord, maar staarde naar een punt in de verte.

Soms is de wens de vader van de gedachte.

Het einde van de vakantie bij opa en oma naderde. Victor zag op tegen het afscheid van wat hij de tot nu toe mooiste zomer van zijn leven noemde. De volgende dag zou zijn vader hem komen ophalen. Een nacht zou hij in zijn eigen bed slapen om overmorgen te vertrekken naar ... Hij wist het niet meer. Het zal er wel warm zijn, dacht hij. Mama hield ervan om door de zon gebruind terug te komen. Tot ver-

velens toe lag ze op het strand, een kwartier op haar buik, een kwartier op haar rug. Hij of papa moesten haar insmeren met een crème die een intens bruine kleur beloofde.

Na een paar dagen vakantie met zijn ouders verlangde hij altijd terug naar het eenvoudige huis in Hoogmade, waar de appelmoes stond af te koelen op het aanrecht en waar hij grote gehaktballen bij de sperzieboontjes op zijn bord kreeg.

Laat het niet doorgaan, bad hij tot niemand.

Die avond laat stonden er twee politieagenten met ernstige gezichten bij opa en oma op de stoep en vroegen of ze mochten binnenkomen. Hij was nog wakker en hoorde de onderdrukte kreet van oma. Hij ging zijn bed uit en luisterde boven aan de trap. Veel ving hij niet op, maar hij begreep dat er iets met zijn ouders aan de hand was.

Wat er precies was gebeurd, heeft zijn opa nooit verteld. Het enige wat hij te horen kreeg, was dat zijn ouders een ongeluk hadden gehad en dat de auto was uitgebrand. De lichamen waren niet identificeerbaar. De gebitsgegevens bij de tandarts hadden uitsluitel moeten geven. Wat dat precies betekende, wist hij niet. Opa had het hem uitgelegd en op een vreemde manier had hij er geen moeite mee dat zijn ouders onherkenbaar, zonder de door hem gehate identiteit, hun leven hadden verloren. Wat hij wel wist, was dat die ellendige vakantie niet doorging.

De begrafenis was blijkbaar een bijzondere gebeurtenis. Opa droeg een zwart pak met daaronder een wit overhemd en een zwarte stropdas. Oma was gekleed in een zwarte jurk die helemaal niet bij haar paste. Oma droeg altijd fleurige, gebloemde jurken. Geen bloemetjesjurken die op een gordijn leken, maar jurken met grote rode rozen of zonnebloemen in fel geel met frisgroene bladeren eromheen. Met wijde rokken die altijd om haar benen zwierven.

Hij wilde geen zwarte kleren aan en dat hoefde ook niet. Met gemengde gevoelens trok hij zijn donkerblauwe ribbroek aan met daarop zijn lievelingspoloshirt. Het leek te vrolijk voor de gelegenheid. Zijn ouders waren er niet meer.

Opa kneep hem bemoedigend in zijn schouder. 'Als jij je hier prettig bij voelt, moet je maling hebben aan wat de mensen erover zeggen.'

Hij was niet dom, een begrafenis was altijd een treurige bedoening, maar hij voelde zich lang niet zo treurig als hij zich behoorde te

voelen. Dat vertelde hij zelfs niet tegen opa.

Het uitvaartcentrum was bomvol met mensen die hij niet kende. Onbekenden knepen hem in zijn wang of streelden hem met koele handen over zijn haar. Liters traanvocht vonden een uitweg over wangen van vrouwen die hem medelijdende blikken toewierpen.

Victor vond dat er niets te huilen viel en keek, net als zijn opa, met een strak gezicht naar de twee kisten die langzaam in de grond zakten.

Nog één keer ging hij met opa naar het huis in Hilversum waarin hij zich zo ongelukkig had gevoeld. Veel nam hij niet mee.

Hij bleef in de tuin wachten op opa die zorgvuldig de deur afsloot en de sleutels opborg.

Warm en zwaar rustte de hand van opa op zijn schouder. Hij zei niets, maar het voelde als een belofte.

2

Januari 2017
Bronckhorst

Vergenoegd keek Victor Bronckhorst naar de vaardige handen van Mai Li die de borden opstapelde en het bestek verzamelde van het zojuist genuttigde hoofdgerecht. Hij onderdrukte een grijns. Inwendig schaterlachte hij om zijn gezelschap dat stuk voor stuk moeite deed om hun ogen van het bevallige lichaam van de vrouw af te houden.

Hij beantwoordde de vragende blik van Mai Li. 'Je kunt het dessert serveren.'

Even later was ze terug. Behendig zette ze het eerste bordje met daarop een crêpe gevuld met vanille-ijs, vruchten en een toefje slagroom voor Victor neer en wachtte op zijn goedkeuring.

'Dat ziet er smakelijk uit.'

Zijn woorden waren voor haar het teken om ook de andere heren van het dessert te voorzien. Daarna trok ze zich geruisloos terug.

Dit diner op eigen terrein was voor Bronckhorst hét uitgelezen moment om zijn gasten in te schatten, te beoordelen en te veroordelen. Zijn mensenkennis had hem nog nooit in de steek gelaten. De gave om iedere gelaatsuitdrukking te analyseren en te gebruiken of, indien nodig, te misbruiken, had van hem een groot zakenman gemaakt. Er ontging hem niets. Zelfs nu niet, aan de tafel in zijn eigen eetkamer.

De quasinonchalante houding van Jan-Jaap Keuning, die daarmee zijn nervositeit probeerde te verbergen. De man was een schijterig wrak. De reden dat hij vanavond aan tafel was aangeschoven, was uit noodzaak geboren. Het was onvermijdelijk dat hij van die man gebruik zou maken.

De met zichzelf ingenomen Thomas Argolis. Argolis mocht dat, het hoorde bij de flamboyante man die hij was. Argolis was ambitieus. Hoewel hij het niet zou toegeven, was Bronckhorst gecharmeerd van mannen die wisten wat ze wilden en zo nodig over lijken gingen. Hij

zag zichzelf als een puike politicus.

De onzekere houding van Vellinga. Zijn blik bleef onmerkbaar wat langer op het gezicht van de jongeman rusten. Bronckhorst begreep dat hij zich niet prettig voelde. Hij was de vreemde eend in de bijt. Toch lagen begrip en empathie ver uiteen. Vellinga had de kennis die bij hemzelf en de anderen ontbrak. Bronckhorst was ervan overtuigd dat de verbintenis die ze zouden aangaan, voor beiden lucratief was.

Vier mannen, waartussen een leeftijdsverschil variërend van vijf tot dertig jaar zat als hij zichzelf meerekende. Ze vormden een illuster gezelschap.

Bronckhorst wreef voldaan met twee handen over zijn buik. Hij rekte zich een beetje uit zodat de vetrollen die over zijn broeksband vielen enigszins werden strakgetrokken. Die houding hield hij niet lang vol en hij liet zijn lichaam weer inzakken. Vroeger was hij niet dik maar atletisch, met hier en daar een grammetje vet dat hij graag spierweefsel noemde. Niet dat hij ooit sportief was geweest. Sport was voor sukkels die in de veronderstelling waren dat de jaren die volgden hen niet zouden bedonderen.

Achter zijn korte worstenvingers liet hij een zachte boer. Het interesseerde hem niet dat dit ongepast was in gezelschap. Hij had er überhaupt lak aan wat anderen over hem dachten.

‘Dat heeft uitstekend gesmaakt, nietwaar?’ De drie andere aanwezigen lieten een instemmend gemompel horen. Victor Bronckhorst sprak men niet tegen. Dat was in dit geval ook niet nodig. Het diner was overvloedig te noemen. De gerechten waren perfect op elkaar afgestemd geweest en de wijn ronduit exquis.

‘In de salon staan zo dadelijk koffie, cognac en een goede sigaar. De beste manier om een maaltijd af te sluiten en tot zaken te komen,’ zei Bronckhorst en hij stond op.

Zaken waren normaliter niet de reden voor Victor Bronckhorst om zijn villa in Hilversum open te stellen voor gasten. Onderhandelen deed hij buiten te deur, op neutraal terrein. Dit keer was het anders. Deze strijd voerde hij op eigen terrein, waar hij heer en meester was en geen tegenspraak zou dulden. Niet dat hij enig verweer verwachtte.

Bronckhorst was een kei in het verbergen van emoties. Achter zijn stoïcijnse gezicht bruiste en borrelde het. Nervositeit wilde hij het niet noemen, eerder een gezonde spanning. Een tintelend gevoel

van opwindung maakte zich van hem meester. Het moment waar hij jarenlang naartoe had geleefd, was daar. Jaren die hij nodig had gehad om zijn idee gestalte te laten krijgen. Het zoeken en het bij elkaar brengen van de juiste mensen om gebruik te maken van hun kennis en ervaring. Het was geen eenvoudige zoektocht geweest. Hoewel hij twee mannen uit zijn gezelschap al meerdere jaren kende, had hij lang geaarzeld om ze bij zijn aankomende project te betrekken. Regelmatig had hij zich afgevraagd of een oppervlakkige vriendschap kon veranderen in de vertrouwensband die noodzakelijk was om zijn plannen te verwezenlijken. Hij zou het straks weten.

De maatregelen die hij had getroffen voor het geval dat iemand van zijn gezelschap zou weigeren, waren onomkeerbaar. Hij ging er niet van uit dat hij rigoureuze stappen zou moeten ondernemen. Zijn keuze voor deze mannen was weloverwogen geweest.

De drie mannen, ieder genie op het eigen vakgebied, volgden Victor naar de salon waar Mai Li, naast de beloofde koffie, cognac en sigaren, een schaal gebak had neergezet.

‘Een formidabel diner, mijn beste. Werkelijk formidabel. Waar heb je deze cateraar op de kop getikt? Ik heb háár nog nooit gezien, een prachtige vrouw overigens. Ik zou er graag een keer gebruik van willen maken,’ zei Argolis complimenteus.

Bronckhorst grinnikte. Hij was er zeker van dat Argolis niet bedoelde dat hij van Mai Li’s kookkunst wilde genieten. De voldoening die hij voelde, was onbetaalbaar en hij antwoordde: ‘Eigen personeel, mijn beste. Een juweeltje kan ik wel zeggen. Ik heb haar gevonden in Thailand.’

Bronckhorst zag dat Argolis zijn wenkbrauwen fronste en hoewel hij niet de intentie had om zich te verdedigen, ontglipten de woorden hem. ‘Niet wat je denkt. Ik heb haar ontmoet tijdens een zakenreis en haar gered van een tirannieke echtgenoot. Nadat ik een paar keer van haar maaltijden had genoten, wist ik dat ik haar moest hebben. Ze wilde graag met me mee en haar doortrapte echtgenoot wilde niets liever dan Mai Li aan me verkopen. Trouwens, jij weet dondersgoed dat seks me niet interesseert. Een uitstekende maaltijd des te meer.’

Met enige schaamte keek Argolis naar zijn schoenen. Zo goed kende hij Bronckhorst niet. Hoe zou hij moeten weten dat Bronck-

horst de voorkeur gaf aan eten? In zijn geval zou hij het wel weten, zijn onderlijf wist het absoluut zeker.

Vellinga liet het gesprek aan zich voorbijgaan en bekeek de indrukwekkende salon. Schilderijen met jachttafereelen in rijk bewerkte lijsten sierden de muren. Boven de open haard aan de enorme schouw hing een gewei. Er hingen meer dierenkoppen aan de muur.

Bronckhorst volgde de blik van Vellinga en zei: 'Alles zelf gescho-ten.'

Vellinga knikte vaag, maar vroeg niet verder. Hij walgde van de trofeeën aan de muren, maar wie was hij om te oordelen over de man die zijn leven had gered.

Met de warmte van zijn handen bracht Bronckhorst de cognac op temperatuur. De goudkleurige drank kwam volkomen tot zijn recht in de kristallen glazen die fonkelden in het licht van de tientallen schemerlampen. Rustig liet hij het goudbruine vocht in zijn glas rond-draaien en nam er vervolgens een slokje van. Met een serieus gezicht koos hij een sigaar uit een kistje en knipte het puntje eraf. Met een lange lucifer stak hij de sigaar aan en liet de rook daarna genietend tussen zijn lippen door ontsnappen. Hij was de enige die rookte.

Bronckhorst wachtte niet langer en kwam ter zake. Opeens was er niets meer over van de charmante gastheer, maar kwam de ijskoude, zakelijke kant van de man tevoorschijn. 'Heren, het zal duidelijk zijn dat mijn uitnodiging niet zonder reden is.'

Argolis ging rechtop zitten. Zijn gelaatsuitdrukking liet niets te raden over. Hij popelde van ongeduld om eindelijk de werkelijke reden van Bronckhorsts uitnodiging te horen.

Victor sprak ruim een uur. Hij zag de gezichten van de drie mannen die naar hem luisterden. Argolis was opgetogen, Keuning gelaten en Vellinga ronduit verbijsterd.

Bronckhorst schraapte zijn keel, negeerde de gemoedstoestand van zijn gasten en hief het glas. 'Op goede zaken en een mooie toekomst.'

3

Keuning

Het regende hard toen Keuning het huis van Bronckhorst verliet. En in de auto stapte. Hij reed weg, zette de ruitenwissers op de hoogste stand, maar ze konden het water bijna niet verwerken. Zijn hoofd tolde. De impact die het project bij hem persoonlijk veroorzaakte, kon hij niet van zich afzetten.

Het was stil op de snelweg en hij liet zijn gedachten de vrije loop. Inwendig vloekend dat hij van zijn leven en zijn carrière een puinhoop had gemaakt. Nog meer spijt had hij van het feit dat hij Bronckhorst de kans had gegeven zich in zijn leven te dringen.

Het was allemaal begonnen na de dood van zijn vrouw Josefien. Zij was de spil waar zijn leven om draaide. Een onoplettende automobilist had haar leven genomen en het zijne verwoest.

De man die het ongeluk op zijn geweten had, was in staat van beschuldiging gesteld: ongeval met dodelijke afloop. De man gaf het zelfs toe, dat ene moment van onoplettendheid, afgeleid door een binnenkomend whatsappje. De man had het bericht gelezen en niet op andere weggebruikers gelet. Keuning noemde het moord. De man had willens en wetens het bericht gelezen. Hoewel zijn advocaat het hem nadrukkelijk had verboden, was hij toch een aantal keer langs het huis gereden en had hij de man op de bank voor de televisie zien zitten. Samen met zijn vrouw, lachend. Een opgeschoten puberzoon met zijn benen over de leuning van de stoel met een mobiel in zijn handen. Was die jongen degene die het dodelijke bericht had verzonden?

Door het verdriet heen stak de drang tot vernietigen de kop op. Een verlangen dat Keuning krampachtig probeerde weg te drukken. Hij moest vertrouwen hebben in de Nederlandse rechtsgang, hield hij zichzelf voor. Gerechtigheid zou geschieden, de man zou zijn straf niet ontlopen. Hij had er niet verder naast kunnen zitten, wat een desillusie was dat geweest!

De rechtszaak, die pas maanden later volgde, was volgens hem een schertsvertoning. De man had geen strafblad, hij was broodnuchter

ten tijde van het ongeluk. De rechter oordeelde naar zijn mening veel te mild. De zaak werd afgedaan als een tragisch ongeval. De dader kwam ervan af met een taakstraf van tweehonderdveertig uur. Zes weken werken in ruil voor het leven van zijn geliefde vrouw. Meer was ze blijkbaar niet waard geweest.

In de rechtszaal had hij zijn bedaarde imago de nek omgedraaid. Furieus was hij opgesprongen en hij had zich, schaamteloos om zich heen slaande, een weg naar voren gebaand. De raadsman die hem terzijde stond, bleef onmachtig in zijn stoel zitten. De rechter had hem gewaarschuwd, meerdere keren zelfs. Zijn vernedering was compleet toen hij tussen twee beveiligers uit de rechtszaal werd weggevoerd. Het was bij begrip van de rechtbank en een fikse boete gebleven.

Hij wilde het er niet bij laten zitten. Zijn advocaat had het hele arsenaal uit de kast getrokken. Affectieschade, shockschade. Verder dan een pro formazitting kwam het niet. Er was geen geld. De man werkte in de groenvoorziening bij de gemeente. Zijn vrouw was huisvrouw en de zoon zat nog op school. Geen enkele rechter zou een claim toewijzen.

‘Laat het rusten, meneer Keuning,’ had zijn advocaat geadviseerd. ‘Het is verspilling van tijd, energie en geld.’

De woede die in hem raasde, vond zijn uitweg in alcohol. Het begon met een glas whisky om te kunnen slapen. Een glas had geen effect en hij lag nog steeds een groot deel van de nacht naar het plafond te staren. Daarna werden het minstens drie glazen, vaak vier of vijf. Of net zoveel als hij nodig had om de verdooving te voelen. Het hielp, maar dat was maar van korte duur. Zijn eerste glas voor tien uur ’s morgens werd eerder regel dan uitzondering. Hij wilde het niet toegeven, maar de alcohol had zijn functioneren overgenomen. Hij lachte de opmerkingen van zijn team weg en haastte zich na iedere confrontatie naar zijn kantoor waar de fles op hem wachtte.

Zijn handen begonnen te beven en de eerste medische fout tijdens een operatie liet niet lang op zich wachten.

Hij had de bejaarde vrouw kunnen redden en haar leven met een eenvoudige bypass kunnen verlengen. De operatie kon hij dromen. In gedachten voelde hij de warme lampen op zijn voorhoofd. Zweetdruppels gleden in zijn ogen. Hij snauwde naar de verpleegkundige die zijn hoofd depte. Hij rook de alcohol zodra hij uitademde of sprak.

Zijn team zou het ook ruiken en daarmee nam de onzekerheid bezit van hem. Zijn handen trilden op dat ene, fatale moment. Opeens was het operatiegebied doordrenkt van het bloed. Hij sneed zonder iets te zien. Het laatste wat hij zich herinnerde, was dat Bert Franssen, die assisteerde, hem opzij duwde en de operatie overnam. Het mocht niet meer baten, de vrouw overleed op de operatietafel. Hij had zelfs met de gedachte gespeeld om Franssen de schuld te geven van zijn falen. Elke vorm van integriteit was hem vreemd geworden.

Uiteindelijk stortte hij zijn hart uit bij Bronckhorst.

Tegemoetkomende koplampen en een krijzende claxon haalden hem uit zijn gedachten. In een reflex gooide hij het stuur om naar rechts. Op een haar na passeerden de twee auto's elkaar. Keuning zag nog net het vulgaire gebaar, het opsteken van zijn middelvinger, dat de bestuurder van de andere auto maakte.

Gedesoriënteerd keek hij om zich heen. Hij bevond zich nog steeds op de provinciale weg. Hij had de afslag naar de A27 gemist en volgens de borden reed hij in de buurt van Baarn. Hij snakke naar een stevige borrel.

Anderhalf uur later parkeerde Keuning zijn auto voor zijn riante woning aan het Nassauplein in Den Haag. Drie verdiepingen eenzaamheid wachtten op hem. Hij hing zijn jas aan de kapstok en liep meteen door naar de bar waar hij een glas tot de rand vulde met whisky.

De drank gleed warm door zijn slokdarm. Troost, whisky loog niet tegen hem. Hij nam nog een slok en met het glas in zijn hand ging hij in zijn stoel zitten. Hij vermeed het om naar die andere, lege stoel te kijken.

Tussen hem en Bronckhorst had zich een merkwaardige vriendschap ontwikkeld. Een vriendschap die was ontstaan nadat hij Bronckhorst van een wisse dood had gered. Had laten redden, maar dat zou niemand ooit te weten komen. Het hart van Bronckhorst gaf het op door een leven vol alcohol, roken, vet eten en weinig beweging. Zelf durfde hij de riskante operatie niet aan, maar had hij de hulp ingeroepen van de meest kundige chirurg die hij in zijn team had. Een zes uur durende operatie en vijf bypasses verder mocht Victor zich gelukkig prijzen dat hij in leven was gebleven.

Bert Franssen had niet alleen het leven van Bronckhorst gered, maar daarmee ook Keunings onvermijdelijke ondergang voorkomen. Hij was de chirurg meer dan dankbaar, maar dat zou hij nooit toegeven. Hij had alle eer naar zich toegetrokken.

Zijn gedachten dwaalden terug naar Bronckhorst. Achter gesloten deuren had hij een schadevergoeding geregeld met de familie van de onfortuinlijke vrouw die haar leven in zijn handen had gelegd. De aanklacht tegen hem werd ingetrokken. Niemand sprak er nog over, zelfs Bert Franssen deed alsof er niets was gebeurd. Zijn carrière was voorlopig gered.

De tweede keer was minder gelukkig verlopen. Hij opereerde niet langer zelf, hij durfde niet meer. Als hij naar zijn handen keek, voelde hij zich net een Parkinsonpatiënt. Ironisch genoeg was zijn vader gestorven aan Parkinson. Die dag was hij stomweg op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats. Een kettingbotsing op de snelweg had een aantal zwaargewonden tot gevolg. Keuning zat in zijn kantoor, ver bij alle activiteiten vandaan. Hij hoorde de sirenes van de ambulances elkaar snel opvolgen.

Belangstelling of nieuwsgierigheid, het juiste woord zou hij er nooit voor vinden. Hij verliet zijn kantoor en liep naar de spoedeisende hulp, waar hij onmiddellijk door een panische verpleegkundige werd aangeklampt.

Een jongeman lag gillend op een van de brancards. Zijn onderbeen was verbrijzeld. Niet direct in levensgevaar, maar de vier glazen whisky die hij had gedronken, fluisterden hem in dat hij het been van de jongen kon redden.

Als vanzelf riep hij enkele bevelen. ‘Oxycodone 10 mg. Is er een OK beschikbaar? Breng hem ernaartoe.’

Handenwrijvend stond de verpleegkundige voor hem. ‘Er zijn al drie operatiekamers bezet. Er is geen volledig team meer. Alleen een co-assistent.’

‘Roep hem op en kom zelf ook mee.’

Keuning kreunde luid en dronk het glas whisky in een teug leeg. Met bevende handen schonk hij het meteen weer vol.

De operatie verliep desastreus.

Alle misère die een arts kon overkomen, gebeurde ook. Onheil dat

hij over zichzelf had afgeroepen. Er werd hem van alles verweten en terecht. Onkunde, nalatigheid, dood door schuld. Zelfs moord kwam ter sprake. Zijn alcoholgebruik werd breed uitgemeten voor de raad van bestuur. Hij werd tot na de uitspraak op non-actief gesteld.

Voor de tweede keer redde Bronckhorst hem van de totale ondergang. De man leek op een magiër, een god. Hij had ernaar gevraagd: hoe is het mogelijk ...? Bronckhorst had minzaam lachend geantwoord: 'Kennis is macht, Keuning. Het is goed om te weten wie je tegenstander is en wat deze heeft te verbergen.'

De raad hield het binnenskamers en oordeelde edelmoedig. Hij kreeg een niet-bestaande functie in het ziekenhuis aangeboden, mits hij geen stap meer in een operatiekamer zette, geen patiënt meer aanraakte. Zelfs geen diagnose meer stelde en geen adviezen gaf aan dienstdoende artsen. Met beide handen nam hij het aanbod aan. Hij werd het meubelstuk van het ziekenhuis. Iedere dag aanwezig, werkloos en zuipend als een ketter.

Toen de afdeling radiologie volledig werd gemoderniseerd, besefte hij pas hoeveel zijn *redding* Bronckhorst had gekost.

Nu had Bronckhorst zijn hulp en kennis nodig, hoe walgelijk hij het project ook vond. Hoe kon hij zijn vriend, zijn redder in nood, dat weigeren?

Argolis

Tijdens de rit naar zijn ambtswoning in Wassenaar was de grijs niet van zijn gezicht geweken. Argolis reed voorzichtig. De cognac waarvan hij zich rijkelijk had bediend, versterkte het euforische gevoel dat niet alleen zijn denken, maar ook zijn reactievermogen had overgenomen. Bronckhorst had met zijn ideeën iedere snaar in zijn lichaam geraakt. Zijn ster zou in sneltreinvaart rijzen aan het politieke firmament.

Argolis had zich uitstekend op zijn gemak gevoeld in de salon van de Bronckhorst villa, zoals hij het huis in gedachten noemde. Hij had genoten van de entourage. De stoelen waren groot en bekleed met zacht kalfsleer dat hem niet het plakkerige gevoel gaf dat hij altijd op leren bekleding kreeg. Het vuur in de open haard liet discreet knappende geluidjes horen. Het spel van de vlammen was precies goed, niet te hoog en niet te klein.

Bronckhorst had hem verrast. Ze hadden eerder contact gehad met elkaar. Een ontmoeting die Bronckhorst had benut om zijn project met hem te bespreken. Toen al was hij gefascineerd door het idee, maar de extra toepassing die hij vanavond te horen had gekregen, zou het project naar een ongekende hoogte laten stijgen.

Met hoge snelheid reed Argolis door de stille straten van Wassenaar. Hij was bijna thuis en daar kon hij zich volledig overgeven aan de droom die Bronckhorst met zijn project had aangewakkerd. Hij zou geschiedenis schrijven. Niet als minister-president, iets wat hij al jaren ambieerde. Dit was groter, veel groter.

Hij remde, parkeerde de auto voor de deur en stapte uit. Hij wankelde. De cognac die hij had gedronken, eiste zijn tol. Giechelend als een schooljongen deed hij de deur van het slot en stapte naar binnen. Hij was voor de zoveelste keer dankbaar dat hij vrijgezel was en dat er geen vrouw op hem wachtte die hem meteen het hemd van het lijf vroeg. Hij deed zijn jas uit en miste de kapstok op een haar na. Hij liet

het zo.

Mai Li kwam in zijn gedachten. Wát een vrouw, dacht hij, terwijl hij de trap opliep naar de slaapkamer. In bed zou hij nadenken.

De volgende ochtend schrok hij om acht uur wakker. De paniek die hem even bij de strot greep, ebde snel weg. Het was zondag en met een zucht liet hij zijn hoofd in het kussen zakken. Onmiddellijk gleden zijn gedachten naar de vorige avond. Het was nog steeds onmogelijk om rationeel over het project na te denken. Het euforische gevoel bleef, ondanks het feit dat de alcohol voor het grootste deel uit zijn lichaam was verdwenen.

Twee jaar had Bronckhorst hem gegund. Twee jaar om het idee uit te werken tot een wetsvoorstel, en dan een meerderheid in de Kamer zien te krijgen met het uiteindelijke doel de wet in werking te laten treden.

Hij had de vraag niet gesteld, maar het waarom bleef nadrukkelijk in zijn gedachten.

Vellinga

Het hotel lag verlicht in de donkere avond. De lobby was ingericht in een terughoudend chique en de marmeren vloer glansde discreet in het gedimde licht. In de naastgelegen bar klonken stemmen en een moment aarzelde Vellinga. Een glas bier zou hem smaken. Hij liet het verlangen voorbijgaan en haalde de sleutelkaart uit zijn portemonnee. Zijn kamer lag op de eerste verdieping. Hij vermeed de lift, want het waren maar twee trappen. Het tapijt dempte zijn voetstappen op de treden.

De kamer was luxueus met een kingsize bed in het midden van de ruimte, een grote televisie ertegenover aan de muur en een aparte zithoek. De vloerbedekking bestond uit een licht hoogpolig tapijt waarin zijn voeten wegzakten. Op het nachtkasje lag een Bijbel, het Nieuwe Testament. De badkamer bevatte een glimmende weelde met een bad waarin minstens twee personen de ruimte hadden. Op de rand van het bad hingen twee grote, licht naar lavendel geurende badhanddoeken.

Vellinga grijnsde. Een dergelijke overdaad was niet vaak voor hem weggelegd en hij draaide de warme kraan open. Hij goot een flesje badschuim leeg in het bad en dat verspreidde al snel een aangename geur.

Hij liet zijn kleren op de grond vallen. Hij zag een reflectie van zichzelf in de grote spiegelwand tegenover de badkuip. Wat hij zag, beviel hem niet. Zijn lichaam was mager, zijn ogen leken te groot voor het smalle gezicht dat altijd een serieuze trek vertoonde. Hij mocht ook weleens naar de kapper. Het blonde haar vertoonde pieken en bedekte ruim zijn nek. Morgen, nam Vellinga zich voor. Morgen begon zijn nieuwe leven.

Hij liet zich in het bad zakken en sloot zijn ogen. De voorbije avond passeerde de revue.

Hij had zich in tegenstelling tot de rest van het gezelschap helemaal niet op zijn gemak gevoeld in de luxe omgeving. Hij was ronduit jaloers op alle rijkdom die op het oog zo vanzelfsprekend werd

tentoongespreid. Het enige wat hij had bezeten, waren schulden. Een groot deel van zijn volwassen leven had zijn dagtaak bestaan uit het ontlopen van schuldeisers in de hoop deze aasgieren van zich af te schudden. Totdat Victor Bronckhorst in zijn leven kwam.

Maanden geleden had Bronckhorst contact met hem gezocht en hem uitgenodigd voor een gesprek. Op neutraal terrein, een hotel in Schiphorst, vlak bij zijn woonplaats. Zijn gedachten gleden terug naar die avond in oktober.

Hij had een zakelijk opgestelde brief ontvangen. De inhoud verraste hem. Een baan? Het werd niet met zoveel woorden gezegd. Ik heb interesse in uw kennis en ervaring, stond er letterlijk.

Hij werd uitgenodigd voor een diner in het Châteauhotel De Havixhorst. Suite 136, dinsdag 13 oktober om 21.00 uur.

De naam Victor Brockhorst zei hem niets. Door de naam te googelen, kwam hij erachter dat de man hotels over de hele wereld bezat. De hele week had hij zich afgevraagd wat een man als Bronckhorst van hem wilde. Hij wist niets van hotels. De dagen regen zich aaneen tot een keten van hoop en vrees. De hoop op werk en een behoorlijk inkomen dat hem in staat zou stellen zijn beroerde financiën op orde te brengen. Vrees dat hij zich blij liet maken met een dode mus. Wat zou hij voor een hotelmagnaat kunnen betekenen? Niets, had hij gedacht toen zijn pessimisme de overhand kreeg. Het zou op niets uitlopen.

Hij was op de uitnodiging ingegaan, mede door de ruime vergoeding van zijn reiskosten, het vooruitzicht op een uitgebreide, gratis maaltijd en de droom dat hij in een van de hotels van de man aan het werk zou kunnen gaan.

Victor Bronckhorst was het soort man dat hem imponeerde. Niet zijn uiterlijk, de man was veel te vadsig voor zijn gedrongen gestalte. Ronduit gezegd: de man was moddervet met een driedubbele onderkin. Het was zijn uitstraling. De man was duidelijk gewend bevelen te geven die zonder vragen werden opgevolgd. Zijn ogen keken scherp de wereld in en hij taxeerde iedereen die binnen zijn gezichtsveld kwam. Ook hij werd gekeurd en naar alle waarschijnlijkheid op waarde geschat. Hoewel het hem moeite had gekost, had hij zijn blik niet afgewend onder de indringende ogen. Wat had hij te verliezen?

Het gesprek had hem verbijsterd en iedere vezel in zijn lichaam